

”הדוד וניה” מאת אנטון צ'כוב

דמות: ילנה

אין דבר גרוע יותר מלדעת סוד של מישהו אחר ולא להיות מסוגלת לעזור . הוא לא מאוהב בה, זה ברור, אבל למה שלא יתחתן איתה? היא לא יפה , אבל לרופא כפרי בגילו היא יכולה להיות אישה מצוינת. כל כך נבונה, כל כך טובה וטהורה... לא זה לא זה, אני מבינה את המסכנה .

בתוך כל השעמום הנורא, צלליות אפורות מסתובבות סביבה במקום בני אדם, מפטטות שטויות, אנשים שלא מסוגלים לעשות שום דבר חוץ מלאכול, לשתות ולישון- ואז , לפעמים, הוא מופיע, שונה מכולם, יפה, מעניין, מקסים, כמו ירח בהיר שעולה מתוך לילה חשוך...להיכנע לקסם של איש כזה, לשכוח את עצמך...נדמה לי שגם אני קצת נסחפת.

כן, משעמם לי בלעדיו; הנה אפילו עכשיו אני מחייכת כשאני חושבת עליו...הדוד וניה אומר שדם בתולות ים זורם אצלי בעורקים. "תני לעצמך להיות חופשיה לפחות פעם אחת בחיים". ...מי יודע? אולי זה מה שאני צריכה לעשות...לעוף כמו ציפור דרור, רחוק מכולכם, רחוק מהפרצופים הרדומים, מהשיחות שלכם- לשכוח שאתם בכלל קיימים...

אבל אני פחדנית וביישנית...המצפון יהרוס אותי...הנה, הוא בא הנה יום יום, אני יכולה לנחש למה הוא בא, וכבר אני מרגישה את עצמי אשמה, ואני מוכנה ליפול על הברכיים לפני סוניה ולבקש ממנה סליחה, ולבכות ...